

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaie Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concursuri edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	---

Nr. 93 Pres. ex 1939.

VASILE,

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul episcop
al eparhiei Caransebeșului.

Iubitului Cler și Popor dreptcredincios din această de Dumnezeu păzită eparhie:
Har și milă dela Dumnezeu-Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos.
Iar dela smerenia noastră arhierească binecuvântare.

„...Eu sunt Învierea și Viața;
cel ce crede întru Mine de va și
muri viu va fi”. (Inv. XI, 25.)

HRIȘTOS A ÎNVIAT!

Iubiți fii sufletești,

În biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim așa zisa sfințire a focului, sau a luminii, în noaptea de Sâmbătă spre Duminică Paștilor, se face, din vremuri străvechi, în mod sărbătoresc și cu multă evlavie. La un moment dat în cursul sfintei slujbe se sting, deodată, toate lumânările din biserică. Iar Patriarhul intră în micuța capelă a Mormântului, unde neîncetat arde o flacără, ia de acolo cu o lumânare noul foc, noua lumină, care simbolizează pe Mântuitorul înviind din întunerecul mormântului și al morții, și iese în fața credincioșilor, vestindu-le învierea Domnului. În clipa aceasta tot poporul credincios, adunat în biserică izbucnește în strigăt de bucurie pentru învierea Domnului și toți: prieteni și dușmani, cunoscuți și străini se îmbrățișează ca frații.

La noi azi nu se mai știe de acest străvechi obicei creștin. Totuși bucuria creștinească din Ziua Învierii întrece și la noi pe aceea din alte zile de sărbătoare ale anului. La Paști și la noi bisericile sunt mai pline de credincioși decât oricând în cursul anului. La sfânta slujbă a Învierii iau parte și de acei creștini — numai cu numele — cari tot anul n'au prea dat pe la biserică.

Acest lucru arată că și în sufletul creștinilor noștri de azi — chiar și în al celor mai înstrăinați de biserică — s'a păstrat o fie cât de slabă amintire a acelei nespuse bucurii cu care au prăznuit sfânta zi a Învierii Domnului creștinii din primele veacuri. Despre această bucurie ne dau mărturie și frumoasele noastre cântări bisericești din Ziua de Paști. Sufletul creștin de azi ca și cel din toate vremurile își dă prin această

mărturie la iveală convingerea că învierea din morți a Mântuitorului nostru Iisus Hristos este piatra de temelie a credinței noastre creștine, a legii noastre creștinești, a Bisericii noastre mântuitoare de suflete. Și deoarece învierea din morți a Mântuitorului — după mărturia sfintei Scripturi și învățătura Bisericii noastre — a devenit și pentru noi creștinii izvor de nouă viață, viață întru Hristos Domnul nostru, această viață nouă, dobândită prin Iisus Hristos și mântuitoarea lui Înviere este pricina bucuriei noastre de praznicul sfintei Învieri.

Oricât zilele de post și tristețe pentru patima și moartea Mântuitorului din Săptămâna-mare ni-au pus înaintea și crucea Domnului, ca simbol al suferinței, prin care s'a săvârșit mântuirea noastră, totuși odată ajunși să ne închinăm sfintei Învierii lui Hristos, învățătura Bisericii noastre nu poate să nu ne îndrepte privirea asupra bogăției de viață duhovnicească ce a isvorit pentru noi creștinii din mormântul de pe Golgota, odată cu învierea Domnului. După cum și Mântuitorul a arătat în cuvântul Său către Marta, sora lui Lazar cel înviat, zicând: „...*Eu sunt Învierea și Viața; cel ce crede întru Mine de va și muri viu va fi*“.¹⁾ Căci cu adevărat viața, viața cea nouă întru Hristos Domnul nostru este țelul spre care ne îndreaptă toată dorirea noastră sfânta lege creștinească a strămoșilor noștri.

Iubiților, ce și este mai mult dorit și prețuit de noi oamenii muritori decât viața? Cât de mult ne legăm noi cu sufletul de tot ceea ce credem că ni-ar putea păstra, înfrumseța și îmbogăți viața noastră! Cât de fericit este cel ce a stat vreme îndelungată în temniță, când se gândește că în scurtă vreme va fi iarăși liber să se bucure de viață. Ori cel ce a zăcut luni, ori chiar ani întregi, ținuit la pat de boală grea, ce bucurie simte în sufletul său când își dă seama că în urma îngrijirii ce i s'a dat va fi în sfârșit iar sănătos și stăpân pe viața lui! Câte strădanii nu s'au depus de atâția oameni de știință, din toate vremurile spre a putea pătrunde și tâlmăci taina adâncă a vieții. Sau spre a prelungi firul vieții noastre pământesti.

Istoria ne spune că în vremuri îndepărtate așanumiții „alchimiști“ — oameni cu multă învățatură — nu cruțau nici timp nici osteneală pentru a descoperi mult râvnita „piatră a înțelepciunii“, prin care credeau că vor putea întineri și prelungi viața omenească. Dar această strădanie, cunoscută între oamenii de știință sub numele de „macrobiotică“ a dat greș.

Minunea însă totuși s'a săvârșit. „Macrobiotică“ creștină, pusă în lucrare de Mântuitorul prin patima și moartea Sa, a săvârșit ceea ce n'au isbit oamenii să facă. În mormântul din stânca de pe Golgota, odată biruită moartea, s'a descoperit, prin învierea Domnului, adevărata piatră a înțelepciunii pentru înnoirea și prelungirea vieții. Viața a învins moartea, eșind din mormânt odată cu Mântuitorul Cel înviat, ca viață nouă, preamărită, nepieritoare și prelungită în veci. Întăiu pentru Mântuitorul. Iar mai apoi și pentru noi, membrele corpului Lui, după trebuința și la rândul fiecăruia.

Paștile noastre creștine sunt, iubiților, tocmai praznicul rânduit să ne amintească de această minunăție înnoire și prelungire a vieții noastre. Și de a ne stârni râvna și dorința de a ne și face părtași cu toții de aceste mântuitoare roade ale Învierii Domnului. Iar sfânta noastră Biserică, înzestrată de dumnezeescul Intemeetor cu toate mijloacele harice, trebuitoare pentru mântuirea noastră, chiar și prin rânduirea acestui mare praznic caută să ne asigure participarea la viața nouă, duhovnicească, de nespusă valoare ce ni-a prilejuit Mântuitorul prin învierea Sa.

Putința participării noastre la această nouă viață întru Iisus Hristos Domnul ne este nouă credințioșilor cu atât mai mult asigurată, cu cât după învierea Sa Mântuitorul nostru, cu toată înălțarea Sa la ceriuri după trup, petrece, trăiește și lucrează nevăzut în mijlocul nostru, în sânul Bisericii întemeată de El. El I-a dat acestui dumnezeesc Așezământ al sufletelor noastre toată slava și puterea. El îi dă tot sprijinul și toată ocrotirea, spre a putea să adâncească și întărească viața noastră cea întru El, Domnul nostru. Incât nicio putere din lume să nu o poată zădărnici, sau nimici. Și niciun dușman de oricând, de

1) In. XI, 25.

eri și de azi să nu poată strica niciunul din sfintele și mântuitoarele rosturi ce El, Biruitorul morții a dat Bisericii Sale.

Cu ceice, pe orice cale, ar căuta să strice Biserica lui Hristos, mântuitoarele Ei așezăminte și sufletele noastre, încredințate Ei spre mântuire, s'ar petrece și azi același lucru ca și cu fariseii și cărturarii cari au răstignit pe Mântuitorul. Ca să fie mai siguri de isprava lor, aceștia au cerut dela Pilat ostași ca să păzească mormântul. Ca nu cumva venind ucenicii, — ziceau ei — să-L fure și apoi să spună că a înviat din morți. Mormântul, la stăruința lor, se pecetluiește și ostași străjuiesc preacurat trupul Domnului. Cu toate acestea când arhiereul și sfinții lui erau mai siguri că s'a luat de pe pământ viața Mielului lui Dumnezeu, Mântuitorul se ridică din mormânt, înviind ca un Biruitor al morții. Și tocmai ostașii păzitori — puși oarecum să împiedece învierea — au fost cei dintâi cari au vestit stăpânilor lor învierea Domnului. Spre spaima lor, desigur.

Sau, după cum ni se istorisește în cartea Judecătorilor²⁾ din sfânta Scriptură a Vechiului Testament, despre Samson, eroul puternic al poporului isralitean, care întrând odată în orașul Gaza, dușmanii lui Filistenii au vrut să-l prinză și să-l arunce în temniță. S'au pus străji în toate părțile orașului, ca eroul să nu poată scăpa. A venit însă, noaptea cu întunerecul ei și orașul, cu paznici cu tot, a căzut în somn adânc. Iar Samson, eșind din ascunzătoarea sa, a venit la porțile orașului, zăvorite tocmai pentru a-l păzi pe el, și ridicându-le cu puterea sa de uriaș din balamale le-a aruncat pe o ridicătură din apropiere, mergând în calea sa. Așa a fost și în Ierusalim a treia zi după moartea Mântuitorului. Zdrobind porțile iadului și sfărâmând legăturile morții Iisus Cel răstignit de sbirii Săi și așezat în mormânt, de Iosif și de Nicodim, iese din întunerecul mormântului străjuit, ca și Samson din orașul cuprins de întunec și dintre paznicii copleșiți de somn.

De atunci de câte ori nu s'au petrecut în viața Bisericii creștine asemenea ca acestea. Câți dintre dușmanii Bisericii n'au crezut că au biruit această Cetate a mântuirii sufletelor! Și cât de mult nu s'au înșelat toți ceice credeau astfel!

Împăratul Dioclețian, care a prigonit crunt pe creștinii din vremea sa a lăsat — după ce crezuse că creștinii au fost șterși de pe fața pământului de cruzimea lui — să se bată întru pomenirea acestei isprăvi bani cu inscripția: „*Nomine christianorum deleto*“, sau pe românește: „(bani bătuți) după ce numele de creștin a fost stârpit (din lume)“. Și totuși unde este azi împăratul Dioclețian? Numele lui s'a prăbușit în negura trecutului. De atunci a dispărut și puternica lui împărăție.

Dar împăratul Iulian Apostatul, sau „cel lepădat de Biserică“, n'a fost nevoit să recunoască, înfrânt și rușinat — după ce ani de zile a luptat împotriva Bisericii lui Hristos — că a fost învins de blândul Galilean? Și câți alții și alții de atunci și până în vremurile noastre!

Toate aceste înfrângeri ale luptătorilor împotriva lui Hristos și a Bisericii Lui arată și mai mult cât de îndreptățită este bucuria de praznic, bucuria pentru învierea Domnului a bunilor creștini. Totuși și fericita nădejde că atâta vreme cât ne vom pune, cu credință și dragoste, viața în slujba lui Hristos și a Bisericii întemeiată de El vom avea parte de viața cea nouă, duhovnicească, garanția celei nepieritoare și vecinice, isvorită din mormânt odată cu învierea Domnului. Ele întăresc și învățătura Bisericii noastre că Iisus, înviind din mormânt, a biruit pentru totdeauna moartea. Iar Bisericii Sale ca așezământ dumnezeesc i-a dat tăria să poată răzbi cu toți dușmanii ei din toate timpurile. Spre a-i asigura astfel împlinirea misiunii ei sfinte de mântuitoare a lumii, până la slăvita a doua iarăși venire a Domnului.

Mântuitorul Hristos Cel înviat „*eri și azi Același și în veci*“³⁾. El este Domnul și Împăratul nostru, sub al cărui steag biruitor ne putem înșirui și noi azi cu încredere în lupta cu orice vrăjmaș al vieții noastre creștinești. Pe El, pe iubirea Lui de oameni, pe îndurarea și harul prisositor dobândit nouă de El ne putem răzima în toate slăbiciunile și încercările noastre, în toate neajunsurile, strâmtorările și amenințările ce întâmpinăm în viață.

2) Jud. XVI, 2 et squs.

3) Evr. XIII, 8.

Dorind să prăznuim cu vrednicie de buni creștini și cu folos duhovnicesc și praznicul din anul acesta al Învierii Domnului, trebuie totuși, să înțelegem că nu putem avea parte de viața cea nouă întru Hristos Domnul, pricinuită de învierea Lui, dacă ne legăm prea mult cu sufletul numai de această viață pământească trecătoare, oricât de plăcută și amăgitoare. ni s'ar părea ea, cu toate plăcerile și bogățiile ei. În același timp însă, nici greutatea vieții, necazurile, ispitele și strâmtorările ei să nu ne înspăimânte până la a ne pierde nădejdea în bunul Dumnezeu și ajutorul Lui, care niciodată nu lipsește de acolo, unde este cerut și așteptat cu credință.

Odată cu răsturnarea pietrii de pe mormântul în care a fost așezat, Mântuitorul prin învierea Sa a prăvălit și piatra păcatelor noastre, care se așezase între noi și Tatăl nostru Cel din ceruri. Acum datoria noastră este să eșim din mormântul adânc și întunecat al păcatelor. Îngerii cari au înlăturat piatra de pe mormântul Domnului sunt și azi gata să înlătore din viața noastră toate ispitele, greutatea și neajunsurile, toată strâmtorarea și toate primejdiile. Dacă la rându-ne și noi ne străduim să umblăm în căile Domnului, întru aflarea, trăirea și adâncirea vieții noi duhovnicești ce ni-o prilejuește învierea Lui. Ca și femeile purtătoare de mir, cari au alergat în dimineața Învierii întru căutarea Domnului, tânguindu-se că nu va fi cine să le prăvălească piatra de pe mormânt.

Pentru a ne învrednici însă, de ajutorul binecuvântat al lui Dumnezeu și al îngerilor Lui în mijlocul neajunsurilor și greutatea vieții noastre de toate zilele, trebuie să dăm prilej harului și luminei Învierii, izvorâte din mormântul Domnului, de a se sălășlui și lucra în sufletele noastre învierea noastră la noua viață cea în Domnul nostru Iisus Hristos. Vieță mai adânc creștină, mai plină de iubire, mai jertfelnică pentru binele aproapelui, pentru ridicarea Bisericii străbune, pentru întărirea Neamului și apărarea Țării, tocmai în aceste vremuri grele de amenințări și jinduirii nesăbuite.

Azi trebuie să ne lăsăm călăuziți mai mult ca oricând de îndemnul sfântului apostol Pavel: „— de v-ați sculat împreună cu Hristos, cele de sus căutați... cele de sus gândiți, iar nu cele pământești“⁴⁾

Voi toți cei osteniți și împovărați, cei robiți de boală și patimi, cei cuprinși de disperare pentru neizbândirea încă a planurilor și nădejdirilor ce ați legat de viață, voi toți cei nedreptățiți, asupriți și prigonți, voi toți cei ce munciți scâlțați în sudoarea trudei voastre și nemulțumiți cu soarta, voi mame, părinți și frați, înlăcrimați și îngrijați în vremea din urmă de viața iubiților voștri plecați să-și pue piepturile lor tinere zăgaz la hotare și însuflețita lor iubire de Neam, Țară și Rege zid nebiruit în fața oricui ar încerca să încalce drepturile noastre sfinte pe acest pământ scump al Patriei întregite — să nu uitați o clipă că și Mântuitorul, făcându-ni-se pildă de urmat, a trebuit să treacă prin ispita sărăciei, a prigoanei, a durerii, a sudorii de sânge, a crucii și a morții spre a ajunge la izbânda Învierii Sale mântuitoare pentru noi. Nu ne arată El Insuși acest adevăr, vorbind cu cei doi ucenici pe cale spre Emaus și întrebându-i: „*Au nu se cădea să pătimească toate acestea Hristos și să între întru slava Sa?*“⁵⁾

Ci tocmai azi mai cu de-adinsul să rugăm pe Domnul puterilor, ca să facă din credința noastră în învierea Domnului Hristos și în puterea ei de a reînnoi viața noastră, chiagul de contopire al neamului întreg într'un singur mănunchiu, în jurul Regelui nostru iubit, pentru ca astfel uniți, Domnitor și popor, să putem învinge cu vrednicie ispita vremurilor grele prin cari trecem. Amin.

Caransebeș, la praznicul Învierii Domnului din anul 1939.

Al Vostru, al tuturor, iubitor părinte:

† VASILE
Episcop.

4) Col III, 1—2.

5) Lc, XXIV. 26.

Învierea Domnului.

De : Prof. Const. Rudneanu.

Dacă cercetăm cu atenție istoria creștinismului, atunci observăm, că lumea creștină e un mister. Incepând cu Nașterea Domnului și până în ziua Învierii Domnului — o serie de fapte divine, ne arată minunile puterii dumnezeiești.

Oricât de mult ar fi omul abătut dela cele creștine, oricâte gânduri rele ar năvăli în sufletul său, sărbătoarea sărbătorilor îl trezește la realitate, îi arată drumul mântuirii veșnice.

Căci tot ceea ce face, tot ce se clădește de secole dearândul nu-i altceva decât dorul fierbinte al unei zile mai bune și fericite, fericirea însă în lumea creștină este cea veșnică, ea este în eternitate.

Învierea Domnului este un fapt al lumii creștine, un moment istoric. Mormântul în care a fost pus Iisus Hristos, este al unui neam omenesc, care în clipele cele mai grele ca și în momentele de bucurie, și-a găsit alinarea.

Sf. apostol Pavel ne lămurește admirabil, cuvintele lui sunt îndreptarul cel mai bun al zilelor noastre: „Iar de vreme ce Hristos se propovăduiește că a înviat din morți, cum zic unii, printre voi, că nu este o înviere a morților? Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n'a înviat? Și dacă Hristos n'a înviat, deșartă este atunci predica noastră, deșartă este și credința noastră. Ba încă ne dovedim și martori mincinoși, față cu Dumnezeu, căci am mărturisit, împotriva lui Dumnezeu, că a înviat pe Hristos, pe care nu l-a înviat, dacă, cu adevărat, morții nu înviază. Căci dacă morții nu înviază, nici Hristos n'a înviat. Iar dacă Hristos n'a înviat zadarnică este credința voastră. Sunteți și acum în păcatele voastre; și atunci pierduți sânt și ceice au adormit întru Hristos“. (I. Corinteni, XV, 12-18.)

Dușmanii sfintei învieri — au căutat ca să arate contrariul, ei s'au sforțat totdeauna să nege faptul istoric — eforturile lor însă au fost zadarnice. Raționaliștii din trecut și rătăciții zilelor noastre s'au inspirat din teoriile eronate ale negativiştilor.

Citindu-l cu luare aminte pe sf. apostol Pavel, înțelegem, cât de bine a înțeles profunziunea și înălțarea dogmei sfinte a Învierii Domnului, concluzia ce ni-o dă în epistolele Sale, este, că *Iisus Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu, și El este fondatorul creștinismului.* Același apostol ne enumără cu rapiditate apari-

țiile Mântuitorului Iisus Hristos: „V'am dat, întâi de toate, să știți ceea ce am primit și eu că Hristos a murit pentru păcatele noastre, potrivit Scripturilor; Și că s'a îngropat și a înviat a treia zi, potrivit Scripturilor; Și s'a arătat lui Chefa, apoi celor Doisprezece; în urmă s'a arătat deodată la peste cinci sute de frați, dintre cari cei mai mulți trăesc până astăzi, iar câțiva au adormit. După aceea s'a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor; iar la urma tuturor, ca născutului fără de vreme mi s'a arătat și mie“. (I. Corinteni, XV, 3-8.)

Iisus Hristos a învins moartea, călcând păcatul — a adus omenirii suprema mângâierea: **Învierea cea de veci.**

Ea este scopul ultim al omului pe pământ, tot cel ce se nizește ca prin fapte creștinești să-și spiritualizeze viața, aspiră la fericirea eternă.

Învierea înseamnă, credința în Iisus Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu — moartea pentru păcatele oamenilor, și ridicarea din mormânt în văzul tuturor.

În ziua Învierii sfinte a Domnului să lăsăm o rază de lumină să cadă în sufletele păcătoase, și cu gândul curat al păcii și al bunei înțelegeri, să zicem: „Adevărat că a înviat“.

Hristos a înviat!...

„Ziua Învierii, să ne luminăm popoare...“

(Catavasia Învierii)

Dangăt prelung, tremurător, de clopot răsună în cele patru vânturi vestind tuturor, dela mic la mare, dela tânăr la bătrân, tuturor deopotrivă, *Învierea Domnului — Sărbătoarea Sărbătorilor, Paștile.*

Natura, ca și sufletul omenesc, participă la măreția acestei sărbători; îmbrăcându-se în hlamida-i verde și-a împrăștiat cu dărnicie din amfora-i de bunătați, pe covorul smaraldin al câmpiei, flori multicolore, iar prin văzduh a risipit cântece de păsări și ciripit sglobiu de rândunele.

* * *

Suntem în *Săptămâna Patimilor* — Săptămâna tristeții. — Suntem mereu, atât cu sufletul cât și cu trupul, alături de Hristos.

În decursul acestei săptămâni luăm parte pas cu pas la cele mai triste și mai tragice evenimente ale istoriei creștine. Participăm cu

aceeași evlavie, cu aceeași tremurare de suflet ca în fiecare an la Calvarul suferințelor Mântuitorului.

Îl primim cu aceleași stâlپări și ramuri de finic în care curge seva unui început de viață nouă și cu aceleași *Osanale* cu care-a fost întâmpinat la intrarea în Ierusalim.

Mâncăm și noi cu El și cu Invățaceii Lui din „Cina cea de taină“.

Ne rugăm alături de El în „Grădina Ghețsimani“ în acea grădină unde Iuda — unul din cei Doisprezece — în dorul său după situații, după mărire, ademenit de sclipirea și sunetul argintului, L-a vândut cu prețul unui sclav.

Sufletul ni se strânge de durere în fața groaznicei morți și în fața chinului pe care un popor — popor ales de Dumnezeu și totuși ucigător de profeți și trimiși ai cerului — orbit de păcat, îl pregătește pentru *Fiul omului*.

Mergem împreună cu El dela Ana la Kaiafa, dela Irod Antipa la Ponțiu Pilat în cetățuia Antonia. Purtăm aceeași cunună de spini în loc de diademă, și urcăm același drum — drumul suferinței — spre Golgota, ducându-ne crucea pătimirilor pe umeri.

Plângem cu Maria — Muma lui — și cu Iosif din Arimateia „cel cu bun chip“ pe mormântul Lui, în timp ce Iuda — cel de Dumnezeu trădător — văzându-și greșala, s'a căit amarnic, restituind arginții „sângelui nevinovat“ își pregătește lațul.

Și toți participăm cu lacrimi de bucurie în ochi la Invierea Lui „cea de-a treia zi“. Inviere ce ne răscolește în suflet, în acea noapte de reculegere, cele mai curate și mai blajine sentimente și totodată sufletul se cufundă în cel mai adânc misticism al firii și în cea mai mare bucurie și veselie, căci după cum zice unul din stihurile Paștelor: „*Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'însa*“.

Și glasul clopotului e astăzi mai prelung, mai melodios de parc'ar vrea să răspândească peste tot vestea cea mare:

„*Hristos a înviat!*“

* * *

Se cuvine ca și noi să ne primenim trupește cât și sufletește pentru Sărbătoarea cea mare și pentru a gusta din „puterea cea de viață dătătoare“ și să strigăm ca acei creștini ce mănecă în zorii dimineții la biserică.

„*Adevărat c'a înviat!*“

Gheorghe A. Milovan.

Ouăle roșii.

Obiceiul de a roși ouă pentru ziua Luminață a Învierii se pierde în negura catacombelor.

Ouăle roșii sunt numai pentru Paști. Ele reprezintă simbolul autentic al praznicului Învierii, închipuesc tot pământul stropit cu sângele Mântuitorului și amintesc biruința vieții asupra morții.

Ouăle roșii mai arată și înfrățirea ce trebuie să fie între oameni, între cărturari și neînvățați, între stăpâni și servitori, între bogați și săraci.

Despre obiceiul de a roși ouă se păstrează foarte multe legende și credințe legate strâns de istoria creștinismului.

Iată câteva, culese de pe paginile înpaen-genite ale cărților.

Se zice că, pe când a fost răstignit pe cruce Domnul Nostru Iisus Hristos, și pe când dușmanii lui inverșunați îl năcăjiau și îl batjocureau în chipuri și feluri, Maica Domnului, ca maică, făcându-i-se milă de Fiul său, a luat un coș plin cu ouă, s'a dus cu el la jidovi și oferindu-l, i-a rugat să înceteze de a-l mai năcăji și chinui.

Răutăcioșii și neîndurații jidovi, în loc s'o asculte, au început să-l batjocurească și mai tare. Maica Domnului văzând acestea a îngenuchiat sub lemnul crucii și cu lacrimi în ochi a început să se roage. Sângele ce picura din mâinile și picioarele lui Iisus, a prelins ouăle din coș și le-a roșit.

Văzând acestea Domnul Nostru Iisus Hristos, a zis celor din jurul său: „De acum înainte să faceți și voi ouă roșii întru aducerea aminte de răstignirea mea“.

După învierea Domnului Nostru Iisus Hristos, Maica Domnului a fost cea dintâi care a făcut ouă roșii. Și plecând cu dânsese, ca să vadă pe Fiul său, fiecărui om pe care l-a întâlnit, i-a dăruit un ou și i-a zis: „Hristos a înviat“.

Altă legendă spune că, a treia zi după răstignirea lui Iisus, a fost invitat Pilat de cărturarii jidovilor la o mare cină. Tocmai când ținea în mână un ou, a intrat în localul ospățului un soldat care speriat a strigat: „Hristos a înviat!“ Pilat a izbucnit într'un râs nestăpănit și a răspuns în batjocură: „O să învie Hristos, când s'o roși oul ce-l am în mână“. Și, ... minune, oul s'a roșit îndată.

La aceasta Pilat s'a înfricoșat și scăpându-l din mână, oul s'a spart.

De atunci a rămas obiceiul nu numai al roşirii ouălor ci şi al ciocnirii lor.

Se mai povesteşte că o fetiţă mergea în Dumineca Învierii, spre piaţa Ierusalimului cu un coş plin de ouă. În drum s'a întâlnit cu un jidov tânăr, şi îi zise veselă: „Hristos a înviat“! Tânărul i-a răspuns: „O să învie, când ouăle din coşul tău se vor face asemenea obrazilor tăi îmbujoraţi“. Şi ouăle s'au roşit pe loc.

De atunci au luat creştinii obiceiul să roşească ouă şi să se salute cu „Hristos a înviat“!

Să păstrăm acest frumos obicei creştinesc de roşire a ouălor şi să căutăm a-l pricepe în adevăratul lui înţeles.

Pr. Tiberiu Mărgineanţu.

„Cu moartea pre moarte călcând!“

Şi din acea zi, jertfa a căpătat un înţeles înalt şi nesfârşit ca vecinicia.

Şi a început să înflorească în lume, ca o bucurie.

Şi ca o binecuvântare.

Prin moarte la înviere!

Că nu poate fi înviere decât din moarte — şi pentru viaţă.

Pentru viaţa cea vecinică!

Iar moartea este plata păcatului.

Şi jertfa, răscumpărarea lui.

La capătul jertfei, marea împăcare.

Iuda, Ana, Caiafa, Pilat, Varava şi toţi tâlharii au căzut cu custodiile lor, la pământ; ca nişte morţi.

Peceţile iluzorice lor siguranţe au rămas întregi. Dar ce este şi ce poate o piatră de mormânt împotriva *Mântuitorului*.

Puneţi pietre, câte vreţi şi cât de grele, sigilaţi-le cum socoliţi mai bine, înzadar!

Oriunde este Mântuitorul închis în mormânt — el înviază cu puterea care trăeşte îl el!

... „Celor din mormânt viaţă dăruindu-le“!

Trei ceasuri pe cruce!

Trei zile în mormânt!

Dar după acestea — ce s'a mai ales de iad, de satan şi de moarte!

Aşa dar: *îndrăzniţi, Eu am biruit lumea!*

Pe împăraţii cei cumpliţi, i-am răpus prin martiri — iar din armatele martirilor, am ridicat neam nou, împărătesc, nepieritor, trăind din slava şi pentru slava Dumnezeuului celui viu.

Doamne, fă-ne parte de bucuriile Crucii Tale!

Fereşte-ne de ştreangul în care sfârşesc toţi cei ce Te trădează pe Tine şi adevărul Tău!

Dreptatea Ta, este dreptate în veac. Şi cuvântul Tău, adevărul!

Pentru că numai Tu eşti fără păcat!“

Pr. Gheorghe G. Golopenţa

Hristos a înviat

grăim tuturor cetitorilor, prietenilor şi colaboratorilor foii noastre.

Ş T I R I

Învăţământul religios în şcolile primare.

Potrivit circularei Nr. 33712/1939 a Min. Educaţiei Naţionale către Inspectoratele şi Revizoratele şcolare: primele 4 clase primare au 2 ore de educaţie moral-religioasă, iar ultimele trei clase cu program redus la 1 oră. Deosebit de aceasta Joia în cadrul străjeriei se mai face şi educaţia moral-religioasă. Directorii n'au voie să interpreteze altfel, sau să modifice programa şi orariile. Ceeace pot face numai, este să schimbe orele când ele coincid la două sau mai multe clase şi preoţii nu le pot face. În orice caz se va păstra pentru fiecare clasă câte 3 ore până la cl. IV-a inclusiv şi o oră pentru clasele superioare, plus datoriile ce le au preoţii în cadrul străjeriei.

Sfinţire de clopote. Aflăm din gazeta „Reşiţa“ că în sfânta Duminecă a Floriilor s'au sfinţit cele patru clopote cari vor chema de-acum la rugăciune pe dreptcredincioşii creştini români din Reşiţa. Cele 4 clopote cântăresc la un loc 2363 kg. şi au costat 444.741 Lei. Clopotele au fost armonizate în Cis-mol.

Elevii şcolii de cântăreţi sunt avizaţi a se prezenta aici pe ziua de 20 Aprilie a. c. On. Preoţi să comunice aceasta elevilor localnici.

Apostolul Ediţia de Sibiu se poate comanda la Librăria Diecezana.

Concurs

Consiliul parohial ort. român din Fizeș publică concurs pentru ocuparea postului de cantor bisericesc, cu termen de recurgere de 30 zile dela prima publicare în Foia Diecezană, pe lângă următoarele retribuțiuni:

1. 8 (opt) jughere sesiune cantorală, primită dela reforma agrară, situată în „Puricea“, după care alesul va suporta impozitele către Stat și comună.

2. Stola obicinuită dela cununii, înmormântări, părăstase etc.

3. Cantorul va avea să poarte cântarea bisericească în și afară de biserică, să instrueze tinerimea în cântarea bisericească și să formeze cor bisericesc.

Recurenții își vor înainta cererea de concurs timbrată și ajustată cu estrasul de botez și diploma de cantor, prin Oficiul parohial, „consiliului parohial ort. român din Fizeș“ și se vor prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare în biserică din localitate, spre a-și arăta dexteritatea în tipic și cântarea bisericească.

Fizeș, din ședința consiliului parohial, ținută la 19 Februarie 1939.

Victor C. Sciopone
paroh ort. român.

2-3

„BANCA BANATULUI“

Institut de credit și comerț, soc. pe acțiuni în Caransebeș (jud. Severin)
Capital vărsat Lei 2,000.000.— Inscrisă în Registrul Oficiului Bancar sub Nr. 9.

CONVOCALE.

Domnii acționari ai institutului de credit și comerț „Banca Banatului“ societate pe acțiuni în Caransebeș se invită la

a XIX-a adunare generală ordinară,

care se va ținea **Sâmbătă în 29 Aprilie 1939, la orele 4 p. m.**, în localul institutului, cu următoarea

Ordinea de zi :

1. Deschiderea și constituirea adunării.
2. Darea de seamă a Consiliului de Administrație și raportul Comisiei de Censori.
3. Aprobarea Bilanșului pe anul 1938 și distribuirea beneficiului net.
4. Descărcarea Consiliului de Administrație și a Comisiei de Censori de gestiunea anului 1938.
5. Propuneri în sensul statutelor.
6. Alegerea Consiliului de Administrație în sensul Art. 29 și a Comisiei de Censori conf. Art. 36 din statute.

Caransebeș, la 4 Aprilie 1939.

Consiliul de Administrație.

P. S. Pentru participarea cu drept de vot la adunarea generală, domnii acționari sunt rugați în sensul art. 21 din statute a depune acțiunile ce posed și dovezile de plenipotențe cu 3 zile înainte de adunarea generală la cassieria institutului.

Redactor responsabil: **NICOLAE CORNEAN**, consilier eparhial.

La „**Librăria Diecezană**“
din Caransebeș, se află de vânzare:

Seminte Duhovnicești

de Pr. **ANDREI LUPȘA.**

Prețul: Lei 100.

Convocare.

„**CRAINA**“ S. A. pentru comerț din Iablanța convoacă

Adunarea generală extraordinară,

pentru ziua de **23 Aprilie 1939 ora 14** din zi la sediul Societății în gara Iablanța.

Ordinea de zi:

1. Mărirea capitalului dela 350.000 Lei la 480.000 Lei cu emiteri de noi acțiuni, preferindu-să acționarii fondatori.
2. Diferite propuneri la înființări de noi afaceri comerciale.

Iablanța la 9 Aprilie 1939.

„**Craina**“ S. A.
din Iablanța.

Au sosit și se află de vânzare
la **Librăria noastră Diecezană:**

MOLITFELNICE

și

Dumnezezeștile Liturghii

(LITURGHIER) — ediția nouă.

Mașină de treierat.

Cu putere de 10 cai mânată cu benzină în stare bună se vinde din mână liberă la

DIMITRIE RĂBĂGIA
Caransebeș Str. Ep. Popea Nr. 30.

4-10

Tiparul și editura Tipografiei Diecezane Caransebeș.